

Frumusețea în vreme de criză

Frumusețea există. Încă n-a dispărut. Nici măcar nu a scăzut, precum nivelul de trai. S-a refugiat doar în lucrurile mici care ne înconjoară și pe care poate le ignorăm până acum. Ea trimite cu gândul la înțelepciunea biblică și gravitează în jurul învățării de a trăi precum păsările cerului. Poate fi un fel de... examen de admitere, o reexaminare, oricum binevenită și bine încadrată în gălăgia începutului de an școlar. Care e frumoasă întotdeauna nu numai prin dorința și speranța că învățând foarte bine copiii noștri vor deveni adevărați profesioniști și vor avea, ca atare, o viață mai bună, ci prin frumusețea însăși a copiilor adunați, dintr-o dată, din ungherele vacanței, ca râurile limepezi, pe străzi. Energia și inocența lor spulberă toate umbrele de peste zi. E molipsitoare și crește potențialul de frumusețe al lumii.

Frumoși sunt și dascălii rămași pe baricade, dar și bătrânii cei demni, care, deși nu mai umplu mașinile de transport în comun, pot fi văzuți dimineața și seara prin piețele încărcate de frumusețe ale orașului. Unii își vor duce nepoții la grădinițe și le vor spune povești pline de tâlc. Și le vor da sfaturi înțelepte, conform tradiției.

Vor încerca să-i înalțe în lumile de basm, unde există un fel de fabrică de frumusețe.

Frumoase sunt femeile care își verifică îmbrăcămintea din dulapuri, reinventând, dacă e nevoie, moda retro, vintage și moda second-hand pentru a-și păstra eleganța. Aerul lor uneori trist le dă o frumusețe aparte, un mister, o forță de seducție surprinzătoare.

Oamenii sunt și mai frumoși după odihna unui concediu binemeriat. Unii mai bronzăți, alții mai puțin. Chiar și cei care și-au redescoperit, cu ocazia concediului, propria locuință. Marile muzee ale lumii, despre care au citit încă din tinerețea lor, mai pot aștepta. Fiecare obiect din casă merită redescoperit. Evaluat, schimbat sau recondiționat, însușirile lui noi cresc, evident, calitatea spațiului domestic. Cărțile din biblioteca personală sunt numai bune de recitit în schimbul celor din librării cu prețuri deja prea mari. Și bineînțeles, există bibliotecile!

Există sărbătorile populare, aniversările, festivalurile, evenimentele culturale, locurile în care se întâmplă întotdeauna ceva care să reanimeze sentimentele de bucurie, de comunicare, de solidaritate, de compasiune, de ce nu, de împărtășire a emoțiilor care numai aparent par căzute în desuetudine.

Sunt și în treceri mai mult sau mai puțin sportive, în arenă sau studio, dialoguri sau monologuri în care te poți regăsi sau te poți

pierde pentru că în toate este vorba despre tine, chiar și atunci când nu pare să fie vorba deloc.

Există și parcurile cu bănci liniștite, florile, străzile pitorești și casele cu alură de cetate care au transformat orașul în unul din cele mai frumoase spații de locuit. Sau de vizitat. Vizite relaxate cu popasuri la terasele în stil occidental sau vizite obositoare pe la ghișeuri, casierii și centre de colectare a taxelor. Pe la centrele de șomaj, pe la agențiile de recrutare a forței de muncă pentru străinătate. Fiecare, după puterea gândului care adesea sparge zidul ciuruit al realității, tânjind după o fară de frumusețe nelumească.

Frumusețea nelumească înalță gândul spre cer. Spre cerul în care și soarele orbitor, nemilos uneori, își păstrează uriașa lui frumusețe. Cu norii lui în toate nuanțele de gri, cu fulgerele, picăturile de ploaie mărunță, dar mai ales cu aerul îmbibat cu miere al toamnei. Cel în care cireșii înfloresc a doua oară.

Cu miremele fructelor părguite și legumelor care umplu tarabele, înfoiate și strălucitoare, și te-ndeamnă s-alegi între formă și conținut, între calitate și imagine, ca un fel de exercițiu de toamnă prelectorat.

Frumoase sunt și provocările noi, începuturile de drum, după lungi proiecte eșuate sau amânate, trăgănite fără rost, după principiul muncii în zadar, în care promisiunile și termenele se acoperă deseori de mazăga neputinței despre care auzi peste tot, ca un bâzâit supărător, ca un refren îndemnându-te la singurătate și la renunțare. Frumoasă e dorința de a nu renunța. Și de a-i determina și pe alții să nu renunțe, pentru că așa e frumos.

Dacă aduni frumusețea din stropii fiecărei zile, spre seară, poate fi umplut un pahar. Paharul stă în echilibru, așteptând o ultimă picătură. Prin cristalul mirat, lucrurile frumoase din jurul tău capătă adesea o lumină fantastică. Trec puntea spre ținutul miraculos. Asemeni frunzelor de toamnă care devin împăratese. Și care vor schimba culoarea pădurilor într-o paletă de nuanțe armonizate desăvârșit. Chiar dacă cineva le va aduna grămadă, după un timp. Îl și vezi pe acel cineva, e un bărbat energic de la salubritate. Intră în curtea instituției pe o bicicletă și privirea căutătoare de frumusețe înregistrează detaliul miraculos: pentru a se mișca mai ușor, omul și-a legat de bicicletă mătura uriașă, astfel încât, văzut dintr-o parte, pare un adevărat vrăjitor care plutește deasupra tuturor lucrurilor mari și mici din univers.

Frumusețea există, uneori miraculos, dar există, cu siguranță. Și e o valoare. Taxată este. Nu va fi, oare, și împozitată?